

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtnā palāta)

2020. gada 2. aprīlī *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Brīvība veikt uzņēmējdarbību – Pakalpojumu sniegšanas brīvība – Finanšu instrumentu tirgi – Direktīva 2004/39/EK – Jēdzieni “privātais klients” un “patērētājs” – Nosacījumi, kam jābūt izpildītiem, lai varētu atsaukties uz patērētāja statusu – Jurisdikcijas izskatīt prasību noteikšana

Lietā C-500/18

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunalul Specializat Cluj* (Klužas Specializētā tiesa, Rumānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2018. gada 2. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2018. gada 30. jūlijā, tiesvedībā

AU

pret

Reliantco Investments LTD,

Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București,

TIESA (ceturtnā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneši S. Rodins [*S. Rodin*] (referents), D. Švābi [*D. Șvăby*], K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] un N. Pisarra [*N. Piçarra*],

ģenerālvokāts: H. Saugmandsgors Ēe [*H. Saugmandsgaard Øe*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- AU vārdā – *V. Berea* un *A. I. Rusan*, advokāti,
- *Reliantco Investments LTD* un *Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București* vārdā – *C. Stoica*, *L. Radu* un *D. Aragea*, advokāti,
- Rumānijas valdības vārdā – sākotnēji *C.-R. Canțăr*, kā arī *E. Gane*, *A. Wellman* un *O.-C. Ichim*, vēlāk – trīs pēdējie minētie, pārstāvji,
- Čehijas valdības vārdā – *M. Smolek* un *J. Vláčil*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – rumāņu.

- Portugāles valdības vārdā – *L. Inez Fernandes* un *P. Lacerda*, kā arī *P. Barros da Costa* un *L. Medeiros*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *T. Scharf* un *N. Ruiz García*, kā arī *L. Nicolae* un *M. Heller*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/39/EK (2004. gada 21. aprīlis), kas attiecas uz finanšu instrumentu tirgiem un ar ko groza Padomes Direktīvas 85/611/EEK un 93/6/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/12/EK un atceļ Padomes Direktīvu 93/22/EEK (OV 2004, L 145, 1. lpp.), 4. panta 1. punktu, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.) 7. panta 2. punktu un 17. panta 1. punkta c) apakšpunktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp AU, no vienas puses, un *Reliantco Investments LTD* un *Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București*, no otras puses, saistībā ar ierobežojošajiem rīkojumiem, kas vērsti uz naftas cenas samazinājumu, kurus AU bija iesniegusi atbildētājam pamatlietā piederošajā tiešsaistes platformā un kuru rezultātā tā esot zaudējusi noteiktu naudas summu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 93/13/EEK

- 3 Padomes Direktīvas 93/13/EEK (1993. gada 5. aprīlis) par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos (OV 1993, L 95, 29. lpp.) 2. pantā ir paredzēts:

“Šajā direktīvā:

[..]

- b) “patērētājs” ir jebkura fiziska persona, kura līgumos, uz ko attiecas šī direktīva, darbojas nolūkos, kas ir ārpus tās amata, nodarbošanās vai profesijas;
  - c) “pārdevējs vai piegādātājs” ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kura šīs direktīvas aptvertos līgumos darbojas nolūkos, kas ir saistīti ar tās amatu, uzņēmējdarbību vai profesiju, neatkarīgi no tā, vai tas ir valsts vai privāts.”
- 4 Minētās direktīvas 3. panta 1. punktā ir noteikts:

“Līguma noteikumu, par kuru nebija atsevišķas apspriešanās, uzskata par negodīgu, ja, pretēji prasībai pēc godprātības, tas rada ievērojamu nelīdzsvarotību pušu tiesībās un pienākumos, kas izriet no līguma, un tas notiek par sliktu patērētājam.”

Direktīva 2004/39

5 Atbilstoši Direktīvas 2004/39 31. apsvērumam:

“Viens no šīs direktīvas mērķiem ir aizsargāt ieguldītājus. Pasākumi, ko veic, lai aizsargātu ieguldītājus, jāpielāgo katras ieguldītāju kategorijas specifikai (mazajiem ieguldītājiem, profesionāļiem un darījumu partneriem).”

6 Minētās direktīvas 4. panta 1. punktā ir noteikts:

“Šajā direktīvā piemēro turpmāk sniegtās definīcijas.

[..]

10) “Klients” ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kam ieguldījumu sabiedrība sniedz ieguldījumu pakalpojumus un/vai papildpakalpojumus.

11) “Profesionāls klients” ir klients, kas atbilst II pielikumā noteiktajiem kritērijiem.

12) “Privātais klients” ir klients, kas nav profesionāls klients.

[..]

17) “Finanšu instrumenti” ir instrumenti, kas noteikti I pielikuma C iedaļā.

[..]”

7 Atbilstoši Direktīvas 2004/39 19. pantam:

[..]

2. Visa informācija, tostarp tirgvedības paziņojumi, ko klientiem vai potenciāliem klientiem adresējusi ieguldījumu brokeru sabiedrība, ir patiesa, skaidra un nav maldinoša. Tirgvedības paziņojumi ir skaidri identificējami kā tādi.

3. Klientiem vai potenciāliem klientiem saprotamā veidā sniedz attiecīgu informāciju:

- par ieguldījumu sabiedrību un tās pakalpojumiem,
- par finanšu instrumentiem un ierosinātajām ieguldījumu stratēģijām; šajā informācijā ietver attiecīgus norādījumus par risku, kas saistīts ar ieguldījumiem šajos instrumentos vai konkrētām ieguldījumu stratēģijām, un brīdinājumus par šādu risku,
- par izpildes vietām,
- par izmaksām un saistītām maksām,

lai klienti vai potenciālie klienti var atbilstīgi izprast piedāvātā ieguldījumu pakalpojuma un konkrētā finanšu instrumenta veida būtību un tādējādi pieņemt lēmumus par ieguldījumiem, pamatojoties uz saņemto informāciju. Šo informāciju var sniegt standartizētā formātā.

[..]

5. Dalībvalstis nodrošina, ka ieguldījumu sabiedrības, sniedzot ieguldījumu pakalpojumus, kas nav 4. punktā minētie, lūdz klientam vai potenciālajam klientam sniegt informāciju par viņa zināšanām un pieredzi ieguldījumu jomā saistībā ar piedāvātā vai pieprasītā pakalpojuma konkrētā veida produktu vai pakalpojumu, lai ieguldījumu sabiedrība varētu novērtēt, vai paredzētais ieguldījumu pakalpojums vai produkts ir piemērots klientam.

Ja ieguldījumu sabiedrība, pamatojoties uz informāciju, kas gūta saskaņā ar iepriekšējo daļu, uzskata, ka attiecīgais produkts vai pakalpojums nav piemērots klientam vai potenciālajam klientam, ieguldījumu sabiedrība brīdina klientu vai potenciālo klientu. Šo brīdinājumu var sniegt standarta formātā.

Ja klients vai potenciālais klients nolemj nesniegt informāciju, kas minēta pirmajā daļā, vai ja viņš sniedz nepietiekamu informāciju par savām zināšanām un pieredzi, ieguldījumu sabiedrība brīdina klientu vai potenciālo klientu par to, ka šāds lēmums nedos iespēju sabiedrībai noteikt, vai paredzētais pakalpojums vai produkts ir viņam piemērots. Šo brīdinājumu var sniegt standarta formātā.

[..]”

- 8 Minētās direktīvas I pielikuma C iedaļas 9) punkts attiecas uz “finanšu līgumi[em] attiecībā uz starpībām [(*financial contracts for differences*)]”.
- 9 Saskaņā ar šīs pašas direktīvas II pielikumu “profesionāls klients ir klients, kam ir attiecīga pieredze, zināšanas un kompetence, lai pieņemtu savus lēmumus par ieguldījumiem un atbilstīgi novērtētu riskus, ko tas uzņemas”. It īpaši atbilstoši šim pielikumam par profesionāliem klientiem uzskata “vienības, kam jābūt pilnvarotām vai regulētām, lai darbotos finanšu tirgos”.

Regula (EK) Nr. 864/2007

- 10 Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 864/2007 (2007. gada 11. jūlijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami ārpuslīgumiskām saistībām (Roma II) (OV 2007, L 199, 40. lpp.), 2. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Šajā regulā kaitējums ietver visas sekas, kas izriet no neatļautas darbības, netaisnas iedzīvošanās, *negotiorum gestio* vai *culpa in contrahendo*.”

- 11 Atbilstoši šīs regulas 12. panta 1. punktam:

“Tiesību akti, ko piemēro ārpuslīgumiskām saistībām, kuras izriet no sarunām pirms līguma slēgšanas, neatkarīgi no tā, vai līgumu patiešām noslēdz, ir tiesību akti, kas piemērojami attiecīgajam līgumam vai kas būtu bijuši piemērojami attiecīgajam līgumam, ja tas būtu noslēgts.”

Regula Nr. 1215/2012

- 12 Regulas Nr. 1215/2012 18. apsvērumā ir noteikts:

“Saistībā ar apdrošināšanu, patērētāju līgumiem un nodarbinātību, vajākamajai pusei vajadzētu būt aizsargātai ar jurisdikcijas normām, kas ir labvēlīgākas tās interesēm, nekā to paredz vispārējās normas.”

- 13 Minētās regulas 7. pantā ir paredzēts:

“Personu, kuras domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt citā dalībvalstī:

- 1) a) lietās, kas attiecas uz līgumiem, – attiecīgās saistības izpildes vietas tiesās;

[..]

- 2) lietās, kas attiecas uz neatļautu darbību vai kvazideliktu, – tās vietas tiesās, kur iestājies vai var iestāties notikums, kas rada kaitējumu;

[..].”

- 14 Regulas Nr. 1215/2012 17. panta, kas ir iekļauts šīs regulas II nodaļas 4. iedaļā, 1. punkts ir formulēts šādi:

“Lietās saistībā ar līgumiem, ko persona – patērētājs – noslēgusi ar mērķi, kas var būt uzskatāms par nesaistītu ar viņas arodu vai profesiju, jurisdikciju nosaka šajā iedaļā, neskarot 6. pantu un 7. panta 5. punktu, ja:

[..]

- c) visos citos gadījumos – līgums ir noslēgts ar personu, kas veic komercdarbību vai profesionālo darbību patērētāja domicila dalībvalstī vai jebkādā citā veidā vērš šādas darbības uz minēto dalībvalsti vai vairākām dalībvalstīm, tostarp uz minēto dalībvalsti, un līgums ietilpst šādu darbību jomā.”

- 15 Regulas Nr. 1215/2012 18. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Patērētājs var celt prasību pret otru līgumslēdzēju pusi vai nu tās dalībvalsts tiesās, kurā ir minētās puses domicils, vai arī, neatkarīgi no otras līgumslēdzējas puses domicila vietas, patērētāja domicila vietas tiesās.”

- 16 Saskaņā ar minētās regulas 19. pantu:

“No šīs iedaļas noteikumiem var atkāpties vienīgi saskaņā ar vienošanos:

- 1) ko panāk pēc strīda rašanās;
- 2) kas ļauj patērētājam celt prasību tiesās, kas nav šajā iedaļā norādītās tiesas; vai
- 3) kas ir noslēgta starp patērētāju un otru līgumslēdzēju pusi, kuriem abiem līguma slēgšanas laikā ir domicils vai pastāvīgā mītnesvieta tajā pašā dalībvalstī un kas piešķir jurisdikciju minētās dalībvalsts tiesām, ar noteikumu, ka šāda vienošanās nav pretrunā minētās dalībvalsts tiesību aktiem.”

- 17 Šīs pašas regulas 25. pantā ir noteikts:

“1. Ja puses neatkarīgi no to domicila ir vienojušās par to, ka kādas dalībvalsts tiesai vai tiesām ir jurisdikcija izskatīt jebkādus strīdus, kas radušies vai varētu rasties saistībā ar konkrētām tiesiskām attiecībām, tad jurisdikcija ir minētajai tiesai vai tiesām, ja vien šī vienošanās saskaņā ar minētās dalībvalsts tiesību aktiem nav spēkā neesoša attiecībā uz tās spēkā esamību pēc būtības. Tā ir izņēmuma jurisdikcija, ja vien puses nav vienojušās citādi. Vienošanās, kas piešķir jurisdikciju, ir:

- a) rakstiska vai rakstiski apstiprināta;
- b) tādā formā, kas atbilst pušu starpā pastāvošajai praksei; vai
- c) starptautiskajā tirdzniecībā vai komercdarbībā – tādā formā, kas atbilst praksei, par ko puses zina vai par ko pusēm būtu vajadzējis zināt un ko šādā tirdzniecībā vai komercdarbībā iesaistītās attiecīgā līguma veida līgumslēdzējas puses plaši pazīst un regulāri ievēro.

[..]

4. Vienošanās vai trasta dibināšanas akta noteikumi, ar ko piešķir jurisdikciju, nav spēkā, ja tie ir pretrunā 15., 19. vai 23. pantam vai ja tiesām, kuru jurisdikciju tie izslēdz, ir izņēmuma jurisdikcija saskaņā ar 24. pantu.

[..]”

Rumānijas tiesību akti

18 *Codul civil* (Civillkodekss) 1254. pantā ir paredzēts:

“1. Līgums, kas ir pilnībā spēkā neesošs vai atcelts, tiek uzskatīts par tādu, kas nekad nav ticis noslēgts.

2. Līguma atcelšanas rezultātā saskaņā ar likuma nosacījumiem tiek atcelti vēlākie tiesību akti, kas ir noslēgti, pamatojoties uz to.

3. Ja līgums tiek atcelts, katrai pusei saskaņā ar 1639.–1647. pantu ir pienākums natūrā vai līdzvērtīgā veidā atgriezt otram pusei to, ko tās ir ieguvušas, pat ja pakalpojumi ir tikuši sniegti secīgi vai tiem ir bijis nepārtraukts raksturs.”

19 Civillkodeksa 1269. pantā ir noteikts:

“1. Ja pēc interpretācijas noteikumu piemērošanas līgums joprojām nav skaidrs, tas tiek interpretēts par labu personai, kura uzņemas saistības.

2. Pievienošanās līgumu noteikumus interpretē par sliktu tam, kas tos ir piedāvājis.”

20 Saskaņā ar *Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori* (Likums Nr. 193/2000 par negodīgiem noteikumiem līgumos, kas noslēgti starp komersantiem un patērētājiem), ar ko Rumānijas tiesībās ir transponēta Direktīva 93/13, 2. panta 1. punktu:

“Patērētājs” ir jebkura fiziska persona vai fizisku personu grupa, kura veido apvienību un kura līgumos, uz ko attiecas šis likums, darbojas nolūkos, kas ir ārpus tās amata, nodarbošanās vai profesijas.”

21 Minētā likuma 4. panta 2. un 3. punktā ir noteikts:

“2. Līguma noteikumu uzskata par tādu, par kuru nav notikusi tieša apspriešanās ar patērētāju, ja tas ir ietverts līgumā, nesniedzot patērētājam iespēju ietekmēt tā raksturu, piemēram, standartlīgumu vai vispārīgo pārdošanas noteikumu gadījumā, kurus attiecīgās preces vai pakalpojuma tirgū piemēro komersanti.

3. Tas, ka par zināmu līguma noteikumu aspektiem vai par kādu īpašu noteikumu ir notikusi tieša apspriešanās ar patērētāju, neizslēdz šī likuma noteikumu piemērošanu pārējai līguma daļai, ja vispārējais līguma novērtējums norāda, ka tas tomēr ir komersanta vienpusēji iepriekš noformulēts standartlīgums. Ja komersants norāda, ka par kādu standarta noteikumu ir notikusi tieša apspriešanās ar patērētāju, pierādījuma pienākums šajā sakarā ir viņam.”

- 22 *Legea nr. 297/2004 privind piața de capital* (Likums Nr. 297/2004 par kapitāla tirgiem) 4. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

“Finanšu ieguldījumu pakalpojumus sniedz ar fizisku personu starpniecību, kuras rikojas kā minēto pakalpojumu pārstāvji. Šīs personas veic savu darbību tikai starpnieka, kurš tās nodarbina, vārdā un nevar savā vārdā sniegt finanšu ieguldījumu pakalpojumus.”

- 23 *Ordonanța Guvernului nr. 85/2004 privind protecția consumatorilor la încheierea și executarea contractelor la distanță privind servicii financiare* (Valdības rīkojums Nr. 85/2004 par patērētāju aizsardzību, noslēdzot un izpildot distances līgumus par finanšu pakalpojumiem) 4. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Pirms distances līguma noslēgšanas vai piedāvājuma iesniegšanas laikā piegādātājam ir laikus, pareizi un pilnīgi jāsniedz patērētājam šāda informācija saistībā ar viņa identifikāciju, kas attiecas vismaz uz:

[..]

- c) starpnieka nosaukumu, statusu, kādā tas darbojas attiecībās ar patērētāju, juridisko adresi vai attiecīgā gadījumā tā dzīvesvietu un saziņas veidu, tālruna/faksa numuru, e-pasta adresi, komercreģistru, kurā tas ir reģistrēts, un viņa vienoto reģistrācijas numuru, ja patērētājs darbojas, izmantojot starpnieku;

[..].”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 24 2016. gada 15. novembrī AU atvēra tirdzniecības kontu *Reliantco Investments* piederošajā tiešsaistes platformā *UFX*, lai nodarbotos ar tādu finanšu instrumentu tirdzniecību kā finanšu līgumi attiecībā uz starpībām (turpmāk tekstā – “FLS”).
- 25 Izveidojot savu kontu tiešsaistes platformā *UFX*, AU izmantoja komercsabiedrības domēna nosaukumu un sazinājās ar *Reliantco Investments* kā minētās sabiedrības attīstības direktors.
- 26 2017. gada 11. janvārī AU noslēdza ar *Reliantco Investments* līgumu par peļņu, kas gūta no finanšu instrumentu tirdzniecības, kurā bija norādīts, ka viņš ir izlasījis, sapratis un pieņēmis piedāvājuma nosacījumus un kārtību. Saskaņā ar šo līgumu visi strīdi un domstarpības, kas izriet no šādi noslēgtā līguma vai ir ar to saistīti, ir jāizskata Kipras tiesās, un minēto līgumu, kā arī visas darījumu attiecības starp pusēm reglamentē Kipras tiesības.
- 27 2017. gada 13. janvārī AU tiešsaistes platformā *UFX* iesniedza vairākus ierobežojošus rīkojumus, kas bija vērsti uz naftas cenas samazinājumu, un vēlāk apgalvoja, ka šo darījumu dēļ viņš bija zaudējis visu tirdzniecības kontā bloķēto summu, proti, 1 919 720 ASV dolārus (USD) (aptuveni 1 804 345 EUR).
- 28 2017. gada 26. aprīlī AU vērsās iesniedzējtiesā ar prasību pret atbildētājām pamatlietā. Viņš apgalvo, ka ir cietis no manipulācijām, kuru rezultātā tika zaudēta iepriekšējā punktā minētā summa, un šajos apstākļos viņš lūdz atzīt atbildētāju pamatlietā civiltiesisko atbildību par neatļautu darbību, jo nav tikuši ievēroti patērētāju tiesību aizsardzības noteikumi. Turklāt ar šo pašu prasību viņš lūdz atzīt par spēkā neesošiem, pirmkārt, noteiktus līguma noteikumus, kas, viņa ieskatā, ir negodīgi, un, otrkārt, noteiktus rīkojumus, ko viņš bija iesniedzis *UFX* platformā, kā arī atjaunot starp pusēm iepriekš pastāvējušo stāvokli.

- 29 AU uzskata, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta c) apakšpunktu, lasot to kopsakarā ar šīs regulas 18. un 19. pantu, jurisdikcija izskatīt minēto prasību ir Rumānijas tiesām, jo viņš ir patērētājs, kura dzīvesvieta ir Rumānijā.
- 30 Atbildētājas pamatlietā izvirza iebildi par Rumānijas tiesu vispārējās jurisdikcijas neesamību. Tās uzskata, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 25. panta 1. punktu un šī sprieduma 26. punktā minēto jurisdikcijas noteikšanas klauzulu AU celtā prasība ietilpst Kipras tiesu jurisdikcijā. Tās uzsver, ka *Eparhiako Dikastirio Lemesou* (Limasolas reģionālā tiesa, Kipra), kurā AU bija iesniedzis prasības pieteikumu, lūdzot izdot pagaidu rīkojumu par Kiprā izvietoto tām piederošo īpašumu apķīlāšanu, ir atzinusi savu jurisdikciju izskatīt šo prasības pieteikumu.
- 31 Turklāt tās apgalvo, ka AU celtā prasība ir balstīta uz *culpa in contrahendo*, kas ir ārpuslīgumiskas saistības, uz kurām ir attiecināma Regula Nr. 864/2007.
- 32 Atbildētājas pamatlietā apstrīd arī AU patērētāja statusu, norādot, ka viņš ir fiziska persona, kuras mērķis ir peļņas gūšana, ņemot vērā to, ka viņš ir veicis īpašas profesionālas darbības, jo attiecīgā persona konkrētā līguma izpildes laikā ir guvusi peļņu 644 413,53 USD (aptuveni 605 680 EUR) apmērā no 197 darījumiem, kuri tika veikti laikposmā no 2016. gada novembra līdz 2017. gada 13. janvārim un no kuriem tikai seši ir apstrīdēti.
- 33 Iesniedzējtiesa, izvērtējot savu jurisdikciju izskatīt lietu pēc būtības, ir konstatējusi, ka AU savu prasību ir balstījis uz civiltiesisko atbildību par neatļautu darbību, proti, ārpuslīgumisko atbildību, kurai principā ir piemērojama Regula Nr. 864/2007, vienlaikus atsaucoties uz savu patērētāja statusu, un tas savukārt nozīmē, ka tiesas jurisdikcija varētu tikt noteikta saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta c) apakšpunkta noteikumiem.
- 34 Tomēr iesniedzējtiesai ir šaubas par AU izvirzīto argumentu, atbildot uz atbildētāju pamatlietā apgalvojumiem, saskaņā ar kuru Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 12) apakšpunktā ietvertais jēdziens “privātais klients” un jēdziens “patērētājs” Direktīvas 93/13 2. panta b) punkta izpratnē pārklājas. Minētā tiesa uzskata, ka no šo tiesību normu interpretācijas izriet, ka, lai gan “patērētājs” var būt tikai fiziska persona, kas nerīkojas savas profesionālās darbības ietvaros, “privātais klients” var būt gan fiziska persona, gan juridiska persona vai vienība, kas nav minēta Direktīvas 2004/39 II pielikumā.
- 35 Iesniedzējtiesa atsaucas arī uz 1997. gada 3. jūlija spriedumu *Benincasa* (C-269/95, EU:C:1997:337), kurā Tiesa ir atzinusi, ka tikai uz tādiem līgumiem, kas noslēgti ārpus un neatkarīgi no jebkādas profesionālās darbības vai mērķa un vienīgi ar nolūku apmierināt indivīda kā patērētāja personīgās vajadzības, attiecas īpašais režīms patērētāja tiesību aizsardzības jomā, bet tāda līguma gadījumā, kas ir noslēgts profesionālās darbības mērķiem, šāda aizsardzība nav pamatota.
- 36 Turklāt tā norāda, ka Regulas Nr. 1215/2012 II nodaļas 4. iedaļa, kurā ir regulēta jurisdikcija patērētāju noslēgto līgumu jomā, parasti ir piemērojama prasībām, ko patērētājs ir cēlis, pamatojoties uz līgumu, savukārt AU celtā prasība ir balstīta vienīgi uz civiltiesisko atbildību par neatļautu darbību, kas izslēdz līgumattiecību esamību.
- 37 Šādos apstākļos *Tribunalul Specializat Cluj* (Klužas Specializētā tiesa, Rumānija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai, interpretējot Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 12) apakšpunktā minēto jēdzienu “privātais klients”, valsts tiesa var izmantot vai tai ir jāizmanto tie paši interpretācijas kritēriji, kuri definē patērētāja jēdzienu Direktīvas 93/13 2. panta b) punkta izpratnē?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša, ar kādiem nosacījumiem “privātais klients” Direktīvas 2004/39 izpratnē tādā strīdā kā pamatlietā aplūkojamais var atsaukties uz patērētāja statusu?

- 3) It īpaši – vai tas, ka “privātais klients” Direktīvas 2004/39 izpratnē salīdzinoši īsā laikā isteno lielu tirdzniecības darījumu apjomu un iegulda lielas naudas summas tādos finanšu instrumentos, kādi definēti Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 17) apakšpunktā, ir būtiski kritēriji, lai izvērtētu “privāta klienta” tās pašas direktīvas izpratnē patērētāja statusu?
- 4) Vai, nosakot savu jurisdikciju, valsts tiesa, kurai ir pienākums atkarībā no konkrētā gadījuma noteikt, vai ir piemērojams Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta c) apakšpunkts vai 7. panta 2. punkts, var ņemt vērā vai tai ir jāņem vērā prasītāja izvirzītais materiālo tiesību pamatojums – proti, tikai ārpuslīgumiskā atbildība –, lai apstrīdētu domājami negodīgu līguma noteikumu Direktīvas 93/13 izpratnē iekļaušanu, atbilstoši kuram piemērojamās materiālās tiesības tiek noteiktas saskaņā ar Regulu Nr. 864/2007, vai tomēr prasītāja iespējamais patērētāja statuss padara par nebūtisku viņa prasības materiālo tiesību pamatojumu?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pieņemamību

- 38 Rumānijas valdība ir paudusi šaubas par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību. Tā norāda, ka iesniedzējtiesai esot bijis jāsniedz sīkāki precizējumi par AU prasību un jāizklāsta tiesību argumenti, ar kuriem tā ir pamatota. Turklāt tā uzsver, ka uzdotajos jautājumos nav ņemta vērā jurisdikcijas noteikšanas klauzula, kas ietverta starp AU un *Reliantco Investments* noslēgtajā līgumā. Šo trūkumu dēļ lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu neesot ietverta visa informācija, kas vajadzīga, lai varētu sniegt atbilstošas atbildes uz uzdotajiem jautājumiem.
- 39 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka vienīgi valsts tiesa, kura izskata lietu un kurai ir jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, var – ņemot vērā lietas īpatnības – noteikt gan to, cik nepieciešams ir prejudiciālais nolēmums šīs tiesas sprieduma taisīšanai, gan to, cik atbilstoši ir Tiesai uzdotie jautājumi (spriedums, 2018. gada 10. decembris, *Wightman* u.c., C-621/18, EU:C:2018:999, 26. punkts).
- 40 Turklāt uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa uzdevusi atbilstoši pašas noteiktajam tiesiskajam regulējumam un faktiskajiem apstākļiem, kuru precizitāte Tiesai nav jāpārbauda, attiecas atbilstības pieņēmums (spriedums, 2019. gada 24. oktobris, *État belge*, C-35/19, EU:C:2019:894, 29. punkts).
- 41 Tomēr, pirmkārt, Tiesa var noraidīt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu kā nepieņemamu, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamatlietas faktisko situāciju vai tās priekšmetu, vai arī ja Tiesai nav zināmi faktiskie un tiesiskie apstākļi, kas nepieciešami, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2019. gada 17. oktobris, *Comida paralela 12*, C-579/18, EU:C:2019:875, 20. punkts).
- 42 Otrkārt, ņemot vērā sadarbības garu, kas valda attiecībās starp valsts tiesām un Tiesu prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā, noteiktu iepriekšēju iesniedzējtiesas konstatējumu nepastāvēšana obligāti neizraisa lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu nepieņemamību, ja, lai gan ir šie trūkumi, Tiesa, ņemot vērā no lietas materiāliem izrietošos elementus, uzskata, ka tā iesniedzējtiesai var sniegt lietderīgu atbildi (spriedums, 2019. gada 17. oktobris, *Comida paralela 12*, C-579/18, EU:C:2019:875, 21. punkts).
- 43 Tā kā šajā gadījumā iesniedzējtiesa saskaņā ar šī sprieduma 41. un 42. punktā minēto judikatūru ir definējusi tiesiskos un faktiskos apstākļus, kas ļauj Tiesai atbildēt uz tai uzdotajiem jautājumiem, un tā kā Tiesai nav jāpārbauda šo apstākļu pareizība, ir jākonstatē, ka šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams.

Par pirmo, otro un trešo jautājumu

- 44 Ar savu pirmo, otro un trešo jautājumu, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka fiziska persona, kas saskaņā ar tādu līgumu kā FLS, kurš noslēgts ar finanšu sabiedrību, veic finanšu darījumus ar šīs sabiedrības starpniecību, var tikt kvalificēta par “patērētāju” šīs tiesību normas izpratnē, un vai šīs kvalifikācijas mērķiem ir būtiski ņemt vērā tādus apstākļus kā tas, ka šī persona relatīvi īsā laikposmā ir īstenojusi lielu tirdzniecības darījumu apjomu vai ka tā ir ieguldījusi šajos darījumos nozīmīgas naudas summas, vai ka šī persona ir “privātais klients” Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 12) apakšpunkta izpratnē.
- 45 Saskaņā ar Tiesas judikatūru Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkts ir piemērojams gadījumā, ja ir izpildīti trīs nosacījumi, proti, pirmkārt, līgumslēdzēja puse ir patērētājs, kurš rīkojas kontekstā, kas var tikt uzskatīts par nesaistītu ar viņa profesionālo darbību, otrkārt, starp šo patērētāju un pārdevēju vai piegādātāju ir faktiski noslēgts līgums, un, treškārt, šāds līgums ietilpst kādā no minētā 17. panta 1. punkta a)–c) apakšpunktā paredzētajām kategorijām. Šiem nosacījumiem ir jābūt izpildītiem kumulatīvi, tas nozīmē, ja kāds no šiem trim nosacījumiem nav izpildīts, jurisdikcija nevar tikt noteikta saskaņā ar patērētāju līgumus regulējošajiem noteikumiem (spriedums, 2019. gada 3. oktobris, *Petruchová*, C-208/18, EU:C:2019:825, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 46 Kā izriet no iesniedzējtiesas nolēmuma, šajā lietā Tiesai uzdotais pirmais, otrais un trešais jautājums attiecas uz pirmo no šiem trim nosacījumiem, proti, uz līgumslēdzējas puses “patērētāja” statusu.
- 47 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka jēdziens “patērētājs” Regulas Nr. 1215/2012 17. un 18. panta izpratnē ir interpretējams šauri, atsaucoties uz šīs personas pozīciju konkrētā līgumā, ņemot vērā līguma raksturu un mērķi, nevis pašas personas subjektīvo situāciju, jo viena un tā pati persona noteiktos darījumos var tikt uzskatīta par patērētāju, bet citos darījumos – par saimnieciskās darbības subjektu (spriedums, 2019. gada 3. oktobris, *Petruchová*, C-208/18, EU:C:2019:825, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 48 Tiesa no tā ir secinājusi, ka tikai uz tādiem līgumiem, kas noslēgti ārpus un neatkarīgi no jebkādas profesionālās darbības vai mērķa un vienīgi ar nolūku apmierināt indivīda kā patērētāja personīgās vajadzības, attiecas minētajā regulā paredzētais īpašais režīms patērētāja kā vājākās puses aizsardzībai (spriedums, 2019. gada 3. oktobris, *Petruchová*, C-208/18, EU:C:2019:825, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 49 Šī īpašā aizsardzība netiek nodrošināta tāda līguma gadījumā, kura mērķis ir saistīts ar profesionālo darbību, pat ja tā ir paredzēta nākotnē, jo darbības nākotnes raksturs neko nemaina tās profesionālajā raksturā (spriedums, 2019. gada 3. oktobris, *Petruchová*, C-208/18, EU:C:2019:825, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 50 No tā izriet, ka Regulas Nr. 1215/2012 17.–19. pantā paredzētie īpašie jurisdikcijas noteikumi principā ir piemērojami vienīgi tādā gadījumā, kurā starp pusēm noslēgtā līguma priekšmets ir attiecīgās preces vai pakalpojuma lietošana neprofesionālā nolūkā (spriedums, 2019. gada 3. oktobris, *Petruchová*, C-208/18, EU:C:2019:825, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 51 Attiecībā uz tādiem līgumiem kā FLS, kas noslēgti starp fizisku personu un finanšu sabiedrību, Tiesa ir nospriedusi, ka šādi finanšu instrumenti ietilpst Regulas Nr. 1215/2012 17.–19. panta piemērošanas jomā (spriedums, 2019. gada 3. oktobris, *Petruchová*, C-208/18, EU:C:2019:825, 49. punkts).
- 52 Turklāt ir jāatgādina, ka šīs regulas 17. panta 1. punktā nav prasīts patērētājam rīkoties īpašā veidā līguma ietvaros, kas noslēgts ārpus viņa aroda vai profesijas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 3. oktobris, *Petruchová*, C-208/18, EU:C:2019:825, 58. punkts).

- 53 Tiesa no tā ir secinājusi, ka tādi faktori kā to darījumu vērtība, kuri veikti saskaņā ar tādiem ligumiem kā LFS, ar šādu ligumu noslēgšanu saistītā finansiālo zaudējumu riska nopietnība, minētās personas iespējamās zināšanas vai kompetence finanšu instrumentu jomā vai tās aktīva iesaistīšanās šādos darījumos paši par sevi principā nav būtiski (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 3. oktobris, *Petruchová*, C-208/18, EU:C:2019:825, 59. punkts).
- 54 Tas pats attiecas uz apstākli, ka patērētājs relatīvi īsā laikposmā ir veicis lielu darījumu skaitu vai ka viņš šajos darījumos ir ieguldījis lielas naudas summas.
- 55 Attiecībā uz to, vai, lai personu kvalificētu par “patērētāju” Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta izpratnē, ir nozīme tam, ka šī persona ir “privātais klients” Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 12) apakšpunkta izpratnē, ir jāatgādina – apstākļi, ka persona ir kvalificējama kā “privātais klients” šīs pēdējās tiesību normas izpratnē, pats par sevi principā neietekmē tās kvalificēšanu par “patērētāju” pirmā minētā noteikuma izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 3. oktobris, *Petruchová*, C-208/18, EU:C:2019:825, 77. punkts).
- 56 Šādos apstākļos nav nozīmes arī tam, vai jēdziens “privātais klients” Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 12) apakšpunkta izpratnē ir jāinterpretē, ņemot vērā tos pašus kritērijus, kuriem ir nozīme, interpretējot Direktīvas 93/13 2. panta b) punktā minēto jēdzienu “patērētājs”.
- 57 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz pirmo, otro un trešo jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka fiziska persona, kura saskaņā ar tādu ligumu kā LFS, kas noslēgts ar finanšu sabiedrību, veic finanšu darījumus, izmantojot šo sabiedrību kā starpnieku, var tikt kvalificēta par “patērētāju” šīs tiesību normas izpratnē, ja šī liguma noslēgšana neietilpst šīs personas profesionālajā darbībā, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai. Veicot šo kvalifikāciju, pašiem par sevi principā nav nozīmes, pirmkārt, tādiem faktoriem kā tam, ka minētā persona relatīvi īsā laikposmā ir veikusi lielu skaitu darījumu vai ka tā šajos darījumos ir ieguldījusi nozīmīgas summas, un, otrkārt, tam, ka šī pati persona ir “privātais klients” Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 12) apakšpunkta izpratnē.

Par ceturto jautājumu

- 58 Ar ceturto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Regula Nr. 1215/2012 ir jāinterpretē tādējādi, ka, nosakot tiesu, kurai ir jurisdikcija, uz prasību par civiltiesisko atbildību par neatļautu darbību, ko patērētājs ir cēlis pret savu ligumpartneri, ir attiecināma šīs regulas II nodaļas 4. iedaļa.
- 59 Vispirms ir jāatgādina – no pastāvīgās judikatūras izriet, ka, tā kā ar Regulu Nr. 1215/2012 ir atcelta un aizstāta Padomes Regula (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.), kas pati aizstāja 1968. gada 27. septembra Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 1972, L 299, 32. lpp.), kurā grozījumi ir izdarīti ar turpmākām konvencijām par jaunu dalībvalstu pievienošanu šai konvencijai, Tiesas sniegtā interpretācija saistībā ar šo pēdējo minēto juridisko instrumentu noteikumiem ir attiecināma arī uz Regulas Nr. 1215/2012 noteikumiem, ja šie noteikumi var tikt kvalificēti kā “līdzvērtīgi” (spriedums, 2019. gada 29. jūlijs, *Tibor-Trans*, C-451/18, EU:C:2019:635, 23. punkts).
- 60 Tādējādi ir jāuzsver, ka Regulas Nr. 44/2001 15. pants, kas atbilst Regulas Nr. 1215/2012 17. pantam, ir piemērojams tikai tad, ja attiecīgā prasība ir saistīta ar ligumu, kas noslēgts starp patērētāju un pārdevēju vai piegādātāju. Saskaņā gan ar Regulas Nr. 44/2001 15. panta 1. punkta ievaddaļu, gan arī šī panta tā paša punkta c) apakšpunktu tajā ir prasīts, lai “ligumu” patērētājs būtu “noslēdzis” ar personu, kas veic komerciālu vai profesionālu darbību. Šo atzinumu turklāt apstiprina šīs regulas II nodaļas 4. iedaļa, kurā ietilpst šis 15. pants un kura attiecas uz “jurisdikciju patērētāju ligumu jomā” (spriedums, 2009. gada 14. maijs, *Ilsinger*, C-180/06, EU:C:2009:303, 52. un 53. punkts).

- 61 Turklāt, analizējot 1968. gada 27. septembra Konvencijas par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komercietās 13. panta pirmo daļu, kas arī atbilst Regulas Nr. 1215/2012 17. pantam, Tiesa ir nospriedusi, ka nevar tikt pieņemta tāda šīs konvencijas interpretācija, kas nozīmētu, ka uz noteiktām prasībām, kuras izriet no patērētāja noslēgta līguma, attiecas minētās konvencijas 13.–15. panta noteikumi par jurisdikciju, lai gan uz pārējām prasībām, kurām ir tik cieša saikne ar šo līgumu, ka tās nav iespējams nodalīt no tā, ir attiecināmi citi noteikumi (spriedums, 2002. gada 11. jūlijs, *Gabriel*, C-96/00, EU:C:2002:436, 56. punkts).
- 62 Proti, nepieciešamība pēc iespējas novērst kompetento tiesu skaita palielināšanos attiecībā uz vienu un to pašu līgumu ir vēl jo vairāk svarīga, ja runa ir par līgumu, kas noslēgts starp patērētāju un pārdevēju vai piegādātāju (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2002. gada 11. jūlijs, *Gabriel*, C-96/00, EU:C:2002:436, 57. punkts).
- 63 Ņemot vērā, ka vairāku tiesu jurisdikciju esamības palielināšanās var radīt īpaši nelabvēlīgu situāciju pusei, kas tiek uzskatīta par vājāko pusi, kā tas ir patērētāja gadījumā, pareizas tiesvedības interesēs ir tas, lai patērētājs varētu vienā un tajā pašā tiesā atrisināt visas domstarpības, kas varētu rasties saistībā ar līgumu, kuru patērētājs, iespējams, bija mudināts noslēgt tāpēc, ka pārdevējs vai piegādātājs bija izmantojis formulējumus, kas varēja maldināt tā līgumpartneri (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2002. gada 11. jūlijs, *Gabriel*, C-96/00, EU:C:2002:436, 58. punkts).
- 64 No tā izriet, ka, lai patērētāja prasībai pret pārdevēju vai piegādātāju būtu piemērojama Regulas Nr. 1215/2012 II nodaļas 4. iedaļa, lai gan ir izpildīti citi šīs regulas 17. panta 1. punktā paredzētie nosacījumi, starp abām šīm pusēm faktiski ir jābūt noslēgtam līgumam un šai prasībai ir jābūt nesaraucjami saistītai ar šo līgumu.
- 65 Šajā gadījumā, pirmkārt, runājot par attiecībām starp AU un *Reliantco Investments Limassol Sucursala București*, *Reliantco Investments* meitasuzņēmumu, ir jānorāda, ka no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem neizriet, ka abas šīs puses būtu noslēgušas līgumu.
- 66 Tādējādi, ņemot vērā šī sprieduma 60. punktā minēto, ja prasība ir celta apstākļos, kad minētās puses nav noslēgušas līgumu, uz šo prasību nav attiecināma Regulas Nr. 1215/2012 II nodaļas 4. iedaļa.
- 67 Otrkārt, attiecībā uz šīs iedaļas piemērojamību AU prasībai, ciktāl tā ir vērsta pret *Reliantco Investments*, ar kuru pirmais minētais ir noslēdzis līgumu, ir jānorāda, ka no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka šī prasība tostarp ir balstīta uz valsts tiesību normām par patērētāju tiesību aizsardzību, proti, piegādātāja pienākumu pirms līguma noslēgšanas informēt, konsultēt un brīdināt patērētājus par sniegtajiem pakalpojumiem un risku, ar ko tie saskaras.
- 68 Neskarot pārbaudes, kas ir jāveic iesniedzējtiesai, no tā izriet, ka minētā prasība ir vērsta uz to, lai konstatētu pārdevēja vai piegādātāja atbildību par pienākumu pirms līguma noslēgšanas neizpildi attiecībā pret līgumslēdzēju patērētāju.
- 69 Šāda prasība ir uzskatāma par nesaraucjami saistītu ar līgumu, kas noslēgts starp patērētāju un pārdevēju vai piegādātāju, kā rezultātā šai prasībai ir piemērojama Regulas Nr. 1215/2012 II nodaļas 4. iedaļa.
- 70 Šo secinājumu neatspēko tas, ka AU celtās prasības mērķis ir konstatēt pārdevēja vai piegādātāja atbildību tostarp par *culpa in contrahendo*, kas paredzēta Regulas Nr. 864/2007 2. panta 1. punktā, kurš ir piemērojams ārpuslīgumiskajām saistībām.
- 71 Tieši pretēji – ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 864/2007 12. panta 1. punktā ir paredzēts, ka tiesību akti, ko piemēro ārpuslīgumiskām saistībām, kas izriet no sarunām pirms līguma noslēgšanas, neatkarīgi no tā, vai līgumu patiešām noslēdz, ir tiesību akti, kas piemērojami attiecīgajam līgumam vai kas būtu bijuši piemērojami attiecīgajam līgumam, ja tas būtu noslēgts.

- 72 Tādējādi šī sprieduma 69. punktā izdarītais secinājums pastiprina nepieciešamo Regulas Nr. 1215/2012 un Regulas Nr. 864/2007 interpretācijas saskaņotību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 21. janvāris, *ERGO Insurance un Gjensidige Baltic*, C-359/14 un C-475/14, EU:C:2016:40, 43. punkts), jo gan tiesību akti, ko piemēro saistībām, kas izriet no sarunām pirms līguma noslēgšanas, gan tiesa, kurai ir jurisdikcija izskatīt prasību par šādām saistībām, ir noteikti, ņemot vērā līgumu, kuru paredzēts noslēgt.
- 73 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz ceturto jautājumu ir jāatbild, ka Regula Nr. 1215/2012 ir jāinterpretē tādējādi, ka, nosakot tiesu, kurai ir jurisdikcija, patērētāja celta prasība par civiltiesisko atbildību par neatļautu darbību ietilpst šīs regulas II nodaļas 4. iedaļas piemērošanas jomā, ja tā ir nesaraucjami saistīta ar līgumu, kas faktiski noslēgts starp šo patērētāju un pārdevēju vai piegādātāju, un tas ir jāpārbauda valsts tiesai.

Par tiesāšanas izdevumiem

- 74 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

- 1) **Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās 17. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka fiziska persona, kura saskaņā ar tādu līgumu kā finanšu līgums attiecībā uz starpībām, kas noslēgts ar finanšu sabiedrību, veic finanšu darījumus, izmantojot šo sabiedrību kā starpnieku, var tikt kvalificēta par “patērētāju” šīs tiesību normas izpratnē, ja šī līguma noslēgšana neietilpst šīs personas profesionālajā darbībā, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai. Veicot šo kvalifikāciju, pašiem par sevi principā nav nozīmes, pirmkārt, tādiem faktoriem kā tam, ka minētā persona relatīvi īsā laikposmā ir veikusi lielu skaitu darījumu vai ka tā šajos darījumos ir ieguldījusi nozīmīgas summas, un, otrkārt, tam, ka šī pati persona ir “privātais klients” Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/39/EK (2004. gada 21. aprīlis), kas attiecas uz finanšu instrumentu tirgiem un ar ko groza Padomes Direktīvas 85/611/EEK un 93/6/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/12/EK un atceļ Padomes Direktīvu 93/22/EEK, 4. panta 1. punkta 12) apakšpunkta izpratnē.**
- 2) **Regula Nr. 1215/2012 ir jāinterpretē tādējādi, ka, nosakot tiesu, kurai ir jurisdikcija, patērētāja celta prasība par civiltiesisko atbildību par neatļautu darbību ietilpst šīs regulas II nodaļas 4. iedaļas piemērošanas jomā, ja tā ir nesaraucjami saistīta ar līgumu, kas faktiski noslēgts starp šo patērētāju un pārdevēju vai piegādātāju, un tas ir jāpārbauda valsts tiesai.**

[Paraksti]